

MIKKI LISH & KELLY NGAI

Lumottu Puu

SUOMENTANUT TERHI KUUSISTO

AULA & CO

Englanninkielinen alkuteos *The Spellbound Tree*
by Kelly Ngai and Mikki Lish

Original English language edition first published
in 2020 under the title THE HOUSE ON HOARDER HILL
VOLUME 3 by The Chicken House,
2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

Text copyright © MIKKI LISH AND KELLY NGAI 2022
All character and place names used in this book are
© MIKKI LISH AND KELLY NGAI 2022 and
cannot be used without permission.

The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.
This edition is published by arrangement
with Chicken House Publishing
All rights reserved.

ISBN 978-952-364-372-7
© Kustannusosakeyhtiö Aula & Co, 2023

Kannen kuvitus: Maxine Lee
Kannen sovitus: Antti Kukkonen

Paino: Tallinna Raamatutrükikoda

Kustannusosakeyhtiö Aula & Co
Kalevankatu 34, 00180 Helsinki
aulakustannus.fi

*Doug Ngaille – alkuperäiselle karhulle, veljelle ja ystävälle, joka
esitteli meidät toisillemme.*

*Mikkille kaikista villeistä ideoista ja uskosta meihin. Ja
vanhemmilleni Juliana ja Michael Ngaille heidän kaikista
suurista ja pienistä teoistaan – K. N.*

Elämäni uudesta suunnasta:

*Hollandin perheelle kiitos tuesta, ystävydestä ja
hämmästyttävistä lahjoista.*

Mitch Roselle yhdestä tietystä esittelystä.

*Ja erityisesti Kelly Ngaille ”Teräsmiehen” roolin vetämisestä,
kun minä esitin Clark Kentiä. Olen ikuisesti kiitollinen
– M. L.*

1.

NE EIVÄT OLE OMAT ITSENSÄ

Hedy van Beer kohotti katseensa kirjastaan. Autotallin ovet olivat rämähtäneet auki ja ulos oli pullahtanut jotain valtavaa pilveä muistuttavaa. Hedy'n veli Spencer ei olisi millään voinut saada aikaan sellaista ilmiötä.

Hedy pelkäsi pahinta ja tunki kirjan vyölaukkuunsa. Hän kiipesi solmuista köyttä pitkin vuorivaahterasta, jossa oli ollut lukemassa. Alas kavutessaan hän vuoroin tarrasi köyteen, vuoroin venytti jäseniään maata kohti kuin apinan ja toukan risteytys.

”Spencer?” hän kiljaisi juostessaan autotallille.

Spencer ja heidän serkkunsa Jelly ja Max kompuroivat pullistelevan pilven läpi puutarhaan. He kaikki olivat hiu-kan kosteita kuin kuljettuaan usvan läpi.

”Mitä tapahtui?” Hedy kysyi. Spencer oli kokeillut laitetta, jonka oli saanut heidän ystävältään rouva Palilta. Se oli islantilainen muinaisesine nimeltä skyskepnur, suurin piirtein käännettynä ”taivasolento”. Sen oli tarkoitus luoda massiivisia pilvenlonkia.

”Kaikki meni ihan hyvin, kunnes Jelly yritti tehdä mammutin kokoisen mammutin”, Spencer sanoi.

Jelly pyöritti silmiään. ”Mitä järkeä olisi tehdä ei-mammuttimainen mammutti?” Hän lisäsi Hedyille: ”Mammuttini kasvoi isommaksi kuin virtahepo. Poikien pilvieläimistä isoin oli meidän kissan kokoinen.”

”Et voi väittää, että Spencerin kissa epäonnistui, koska se oli kissan kokoinen”, Max sanoi. Hän nykäisi mielikuvitussuojalasinsa päästään. Ne oli tehty vessapaperirullista ja keltaisesta kuminauhasta, ja ne olivat jättäneet selvät painumat hänen silmiensä ympärille.

”Joo, mutta kissan kokoinen kissa ei kanna meitä kovin kauas”, Jelly sanoi.

”Räjähtävä mammutti ei vie teitä paljon pitemmälle”, Hedy sanoi.

”Mistä lähtien sinä välität?” Spencer kysyi toivottomasti. ”Et halua enää lähteä mihinkään etkä tehdä mitään.”

”Ei ole totta”, Hedy puuskahti. Mutta toisten katse kertoi toista, nimittäin että hän oli nykyään maailman vätysmäisin vätys.

Spencer perääntyi kauemmas autotallissa yhä puhkuvasta pilvestä. ”Miten sait sen aikaan, Jelly? Kertoiko John-pappa sinulle jotain salakokouksessanne?”

”Minähän olen sanonut, ettei siinä ollut mitään salaista”, Jelly väitti. ”Kouluasioita. Kysy äidiltäni, hänkin oli siellä.”

”Mutta mitä tekemistä John-papalla on koulusi kanssa?” Hedy kysyi.

Jelly alkoi tanssahdella pihatiellä hajottaakseen usvan. ”Se oli vain yksi suositusjuttu.”

Selityksessä ei ollut järkeä. Jelly ja hänen äitinsä Toni olivat jutelleet John-papan kanssa niin kauan, ettei voinut olla kyse pelkästä suosituksesta. Jokin asiassa häiritsi Hedyä.

”Kuule, kyllä minä tiedän, että hän on teidän isoisä”, Jelly lisäsi. ”Ei teidän tarvitse olla mustasukkaisia ja pelätä, että yrittäisin viedä hänet teiltä.”

”Ei me olla mustasukkaisia”, Hedy sanoi mutta tiesi kuulostavansa puolustelevalta ja valittavalta. Vaikka Jellyllä olikin tapana päästää suustaan melkein kaikki, mitä hänen päähänsä pälkähti, hän oli välillä hyvin tarkkanäköinen.

”Voi ei”, Max murisi. ”Taikasuojalasien kumppari katkesi.”

”Näytä.” Hedy ojensi kätensä tutkiakseen lasoja. ”Ota iisisti. Tarvitaan vain pari niittiä.”

”Voitko korjata ne, Hedy?”

”Mitä ne nyt tekevätään?”

”No...” Max puri miettiväisesti huultaan. ”Ne ovat Taikuuden varjo -lasit. Ne näyttävät kaiken ympärillämme olevan taikuuden.”

Hedy lähti mukaan leikkiin ja pani lasit silmilleen. Hän näki tietenkin pelkän puutarhan. ”Nämä taitavat tosiaan olla rikki, koska en näe mitään. Korjaus maksaa.”

”Voin maksaa sinulle viisi kivihiirviönkakkaa.”

Hedy teki yökkäysilmeen. ”Sitten korjaan ne ilmaiseksi.”

Kun pilvi hälveni, kaikki neljä menivät takaisin autotalliin.

Menneinä aikoina skyskepnur oli loihittanut ratsuja taivasratsastajille. Se ei kuitenkaan ollut täysin toimintakuntoinen, joten rouva Pal oli antanut sen korjaamisen Spencerin tehtäväksi. Rouva Pal tiesi, että Spencer halusi ryhtyä

hänen laillaan mestariksi ja oppia tekemään erikoisia, taikavoinin varustettuja esineitä, ja hän oli hissukseen aloitellut Spencerin kouluttamista epävirallisena oppipoikanaan.

Spencer otti käteensä skyskepnurin, joka näytti onkivavan ja perhoshavain sekoitukselta. Pitkän vavan päässä oli haavi, ja vavan puolivälissä oli nahkainen vesisäiliö ja pikku kampi. Valitettavasti nahassa oli pari reikää, joista tihkui silloin tällöin vettä, eikä Spencer ollut saanut kokeilemiaan paikkoja pysymään paikoillaan.

Spencer alkoi heilutella härveliä ilmassa ja käänsi samalla kampea itseksensä mutisten.

”Kenkäsi kastuvat”, Hedy huomautti, kun vesisäiliöstä tippui vettä.

Spencer ei ollut kuulevinaan. Pian haaviin muodostui pieni usvapilvi. Kun Spencer pyyhkäisi haavin alassuin, sieltä pullahti pikkuinen sarvikuonon muotoinen hattara.

”Se on vielä pienempi kuin aikaisemmin!” Max valitti.

Spencer huokasi. ”Niin on. Sain varmasti kammen korjattua, mutta säiliössä on edelleen jotain vikaa. Se vain vuotaa.”

Täydellisen muotoinen sarvikuono alkoi laukata Hedyn ympäri ilmassa. Liikkuessaan se alkoi muuttaa muotoaan aivan kuin oikea pilvi, ja hetken päästä se oli muuttunut possun muotoiseksi. Mutta pian possupilvi alkoi hidastaa raviaan, muuttua muodottomaksi ja kadota olemattomiin.

”En tajua, miten saisin pilvistä isompia ja kestävämpiä”, Spencer sanoi. ”Miten niillä voisi ratsastaa, jos ne katoavat näin nopeasti?” Hän ojensi vapaa Hedyille. ”Haluatko kokeilla?”

”Ei kiitos”, Hedy sanoi.

”Mikset?” Max tivasi. Hän ei hyväksynyt sitä, että joku kieltäytyisi taikaesineiden käytöstä. ”Nehän ovat vain pilviä. Ei ketään voi tappaa pilvellä, ne ovat vaarattomia.”

”Max, älä ole noin tunteeton tollo”, Jelly sähisi. ”John-setä pääsi sairaalasta vasta kuukausi sitten.”

Pari kuukautta sitten John-pappa oli sairastunut metsässä. Tai oikeastaan, ollessaan metsässä Hedy ja Spencerin kanssa, hän oli yrittänyt taikoa, jotta saisi parannettua taudin, johon oli sairastunut aiemmin. Taikuus ei kuitenkaan ollut toiminut. Se oli epäonnistunut ja tauti oli iskenyt äkillisesti ja kammottavan paljon entistä pahempaan metsän keskellä. Hedy ei uskonut, että unohtaisi koskaan, kuinka pelouksensa oli juossut kotiin hakemaan apua ja kuinka ambulanssi oli vienyt papan pois.

Hän kääntyi ympäri ja marssi tiehensä. ”Muistakaa”, hän sanoi olkansa yli. ”Jos pilvet ovat niin suuria, että niillä voi ratsastaa, niiden päältä voi myös pudota.”

Hedy ei enää ollut puhetuulella, mutta muut seurasivat häntä ulos autotallista joka tapauksessa. Pian ilmasta ropisi pyöreitä, harmaita pikkukiviä päähän. He katsoivat ylöspäin ja näkivät yhden kivihiirviöistä, räystäspirun. Se oli katon kivipatsaista pelottavimpia: sen siipiväli oli lähes metrin, sillä oli lihaksikkaat koivet ja sarvipäässään teräväkatseiset silmät, joilta jäi vain vähän näkemättä.

Max kyykistyi innokkaasti poimimaan kivihelmiä.

”Kuule nyt, Myräkkä”, Hedy sanoi. ”Voisit vain moikata etkä kakkia päähämme.”

”Niin ainakin huomaatte meidät”, Myräkkä sanoi rahi-sevalla äänellään ja lehahti maahan. ”Mitä te teette?”

He kertoivat räystäspirulle epäonnistista yrityksistään kokeilla skyskepnuria.

Myräkkä tuhahti ja levitti siipensä. ”En ole kovin yllätynyt siitä, ettei se toimi odotetusti. Minun täytyy näyttää teille jotain. Tulkaa katolle niin tavataan siellä.”

John-papan talon huipulla oli näköalatorni, jonka avoimelta reunalta tarjoutuivat upeat maisemat. Myräkkä pystyi tietenkin lentää lehahtamaan katolle suoraan puutarhasta, joten se heilutteli kärsimättömästi päätään, kun lapset olivat viimein kiivenneet kolme porrasväliä ja menneet ullakon läpi torniin.

”Katsokaa nyt”, Myräkkä sanoi inhoten ja osoitti päälleen nyökäten kivipatsasseuruuttaan. Kivipatsaat nököttivät kaksin tai kolmin ja mumisivat hiljaa itsekseen. Kukaan niistä ei ollut huomaavinaan kattotiilillä kiipeileviä oravia, eivätkä lintuja, jotka leijailivat katon ympärillä. Aarnikotkapsaan olalla istui varpunen.

”Mitä täällä tapahtuu?” Hedy kysyi.

”Ne eivät vartioi!” Myräkkä huudahti. ”Niiden pitäisi häätää kaikki nämä tunkeilijat tiehensä! Kuka tietää kenen leivissä nuo oravat ovat tai mitä salaisuuksia varpunen yrittää viserrellä tietoonsa?”

Jelly nojautui lähemmäs leveästi hymyillen. ”Miten niin? Mitä epäilyttävää oravat ovat sanoneet?”

Myräkkä ei huomannut, että sen kustannuksella vitsailtiin. ”Eivät mitään, koska yleensä hädän ne välittömästi. Minua huolestuttaa se, miten sitkeästi ne palaavat. Mutta todellinen ongelma piilee siinä, että muut kivihiirviöt eivät epäile mitään! Meille on luonteenomaista pysyä varuillamme... ja *vartioida*. Se on elämäntehtävämme. Mutta nuo ovat muuttuneet viime aikoina. Ne eivät ole omat itsensä. Rupattelevat kuin teekutsuilla.

Siinäpä se, Hedy tajusi. Myräkkää lukuun ottamatta kivi-hirviöt eivät olleet samoja valppaita, äriseviä olentoja, jotka olivat ajaneet Hedy'n pois katolta muutama vuosi sitten.

Hedy katseli kattoa, kunnes löysi pienen korppipatsaan sen kaukaisimmalta reunalta. ”En ole nähnyt korppia vähään aikaan. Onko sekin muuttunut?”

”Kyllä, Hedy, se on muuttunut *muuttumattomaksi*. Se ei ole muuttanut muotoaan höyhenpukaiseksi linnuksi pitkään aikaan. Kuin se olisi pelkkä kivipatsas, vaikka me kaikki tiedämme, ettei se ole.”

”Mitä tarkoitat?” Spencer kysyi. ”Ovatko kivi-hirviöt ja korppi sairaina?”

Myräkkä näytti tuimalta. ”Taikuudessa on jotain vikaa.”